

ALADIN ȘI LAMPA FERMECATĂ

ANDREAS PRINT

„Aladin“ este o poveste populară din Orientul Mijlociu.

În ciuda faptului că nu face parte din textul original arab, este una dintre cele mai cunoscute povești din cartea *O mie și una de nopți (Noaptele arabe)*. Aceasta a fost adăugată la colecția din secolul al XVIII-lea de francezul Antoine Galland, care a dobândit basmul de la povestitoarea siriană Hanna Diyab. În orice caz, de când a apărut pentru prima dată, „Aladin și Lampa Fermecată“ a fost și a rămas unul dintre cele mai cunoscute și mai îndrăgite basme din lume.

ALADIN ȘI LAMPA FERMECATĂ

ANDREAS PRINT

CUPRINS

1. ALADIN ȘI LAMPA FERMECATĂ / 7
2. ALADIN ȘI RAIAHUL RAGOP DALMAHORA / 39
3. ALADIN ȘI DUHUL MĂRILOR,
RIGALANICODEMIS / 47
4. ALADIN ȘI ABIBABELONCA,
CUMPLITUL DUH AL PĂDURILOR / 55
5. ALADIN ȘI CEI ȘAPTE SPIRIDUȘI / 60
6. ALADIN ȘI CELE ȘAPTEZECI DE DUHURI / 72
7. CÂNTECUL LUI ALADIN / 84
8. ALADIN ȘI ÎNCHINĂTORII LA DIAVOL / 87

ALADIN ȘI LAMPĂA FERMECATĂ

Negoțul înflorea în marea cetate a Bagdadului, aducând într-un timp scurt belșugul printre locuitorii acesteia.

Într-o zi, în care negustorii își lăudau în gura mare mărfurile așezate pe tarabe, în marele oraș își făcu apariția un tânăr frumos, pe a cărui față strălucea voia bună.

Deși era străin, tânărul se plimba cu mâinile în buzunare și cu pas sigur ca și cum ar fi fost născut și crescut pe acele meleaguri.

Trecând prin fața tarabelor cu scumpeturi, Aladin, așa se numea tânărul, se opri, și privind la toate bogățiile care străluceau în razele soarelui, își zise:

ALADIN ȘI RAJAHUL RAGOP DALMAHORA

Aladin plecă din Bagdad și se îndreptă spre Balsora, unde, cu ajutorul lămpii sale fermecate, ajunse cât ai clipi din ochi.

Balsora era stăpânită de rajahul Ragop Dalmahora, unul dintre cei mai vestiți în acele timpuri. Era cunoscut ca un om bun și drept, la care supușii țineau mult și pentru care nu pregețau să lupte împotriva celor care voiau să-i ocupe cetatea.

Rajahul avea doi feciori. Dar mai avea și o mulțime de dușmani, individuoși că cetatea pe care o cârmuia cu înțelepciune înflorea pe zi ce trece, pe

ALADIN ȘI DUHUL MĂRILOR, RIGALANICODEMIS

dinioară, în Mossul era stăpân califul Zamzumim Ben Moabi. Acesta era iubit și slăvit de supușii săi, pentru înțelepciunea și sufletul său bun. Într-adevăr, nu exista în toată cetatea om care să-i fi cerut ceva și să nu primească.

Ocupația de bază a locuitorilor era fabricarea și comerțul cu stofe de mătase. Caravane lungi, încărcate cu fel de fel de mărfuri, veneau și plecau în fiecare zi din cetate, mai cu seamă cele transportate pe mare.

Dar, când e să i se întâmple cuiva o nenorocire, i se întâmplă. Așa și bieților negustori din Mossul. Dacă până mai ieri toate le mergeau din plin, iată că

ALADIN ȘI ABIBABELONCA, CUMPLITUL DUH AL PĂDURILOR

raia odată în Brahmania un împărat, pe numele său, Ali Sultan Zoroaiban. Acesta se mândrea cu două fete neasemuit de frumoase. Una se chema Haiachée, iar cealaltă Zuhbaidée.

Ținutul Brahmaniei era așezat între munți împăduriți, de aceea locuitorii lui se ocupau cu tăiatul lemnelor.

De la o vreme, însă, un duh cumplit, pe numele său, Abibabelonca, se sălășlui în pădurile lor. Bieții oameni nu mai mai cutezau să calce pe acolo și se socoteau sortiți pieirii, neavând cum să-și mai asigure hrana de zi cu zi.

ALADIN ȘI CEI ȘAPTE SPIRIDUȘI

Aladin și Haiachée, frumoasa lui soție trăiră fericiți mulți ani, și când bătrânul împărat muri, îi urmă la tron.

Ajuns împărat, Aladin își adună sfetnicii și le vorbi astfel:

– Supușii mei! Cu voia lui Alah v-am adunat astăzi să vă întreb dacă urcarea mea pe tronul împărăției voastre, vă este pe plac sau aveți pe altcineva sorocit dinainte! Răspundeți drept!

Cel mai bătrân dintre sfetnici se apropie de tron, făcu o plecăciune și grăi:

– Măria ta! Urmașul lăsat de răposatul nostru împărat e binevenit pe tronul ce l-a stăpânit cu

ALADIN ȘI CELE ȘAPTEZECI DE DUHURI

Într-o seară, în timp ce se odihnea, Aladin fu anunțat că un bătrân locuitor, dintr-un ținut îndepărtat ce aparținuse lui Hur Alef Zamzumim, se află la poarta palatului, și vrea cu orice chip să-i vorbească.

Aladin, porunci ca bătrânul să fie numaidecât adus în fața sa.

Pajul ieși, și se întoarse cu bătrânul. Acesta, făcând o închinăciune adâncă, se așeză, și la semnul lui Aladin începu:

– Măria ta! Alah să te țină mulți ani în viață, pentru binele nostru și al împărăției! Află, că o mare nenorocire s-a abătut asupra noastră. Duhurile rele,

CÂNTECUL
LUI
ALADIN

uzita-ți de-Aladin
De-un păgân, nu de-un creștin
Care a vărsat venin
Și a pus la aprig chin
Pe cei care l-au supărat?

Auzita-ți de-un băiat
Ce sărac s-a ridicat
Pân' la rangul de-mpărat
Și fără să fi luptat
Țara el și-a apărat
De dușmanul cel spurcat?...

ALADIN ȘI ÎNCHINĂTORII LA DIAVOL

Într-una din zile, pe când sultanul Aladin stătea pe terasa casei sale, iată că trece pe stradă un băiețuș sărman, care aducea la față cu el.

Văzându-l, Aladin zâmbi și își aduse aminte de vremea când era și el la fel.

Își chinui mintea încercând să-și amintească ce și-a dorit el mai mult când a fost mic.

– Măi, să fie! își zise el... Acum când îmi pot împlini orice nevoie, nu-mi amintesc ce mi-am dorit eu pentru prima oară. Ar fi foarte nimerit ca ceea ce Aladin cel sărac nu și-a putut satisface, să-l mulțumească Aladin cel bogat de acum.

